

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

Fra elevernes jubilæumsrevy: Gymnastikopvisning anno 1887.

NUMMER 11 · DECEMBER 1987 · ÅRGANG 79

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

1887 – julen – 1987

En stor glæde

Det sættes mange tanker i bevægelse, når en skole fejrer sit 100 års jubilæum.

100 år betyder bl.a., at nu har elever, personale og lærerstab – *HUNDREDE GANGE* – oplevet en fælles adventstid på skolen. En tid, der for mange af dem står i mindernes varme skær.

Selvfølger har elevflokkene, personalet og lærerstaben skiftet gennem de 100 år. Skolen er også forandret. Timeplanen forandret. Moden forandret. Men adventstiden er stadig de fire søndage før jul.

Vi, der har oplevet en sådan tid på skolen, ved, at den morgen, hvor det første lys blev tændt i adventskransen, at da blev morgensangen ligesom mere festlig. Selv den til daglig passive elev blev »brummer« inderst inde.

»Om hundrede år er alting glemt«, siger et gammelt ordsprog, men det er ikke hele sandheden.

Visse ting glemmes aldrig. Kendsgerningen er den, at selv den ældste elev, jeg har talt med, husker noget fra sin tid på skolen i Nr. Nissum.

Det er næsten ikke til at fatte, men alligevel er det sandt:

100 år i træk er der levet en rig adventstid på skolen. Den er hvert år sluttet ved juleferiens begyndelse og efter at juleevangeliet er læst og budskabet gentaget: »Eder er i dag en frelser født...«

Fra »Egely« sender vi alle med tilknytning til vor skole ønsket om en god jul.

Dertil en TAK for alle gode minder – også i jubilæumsåret 1987.

Ellen og Thomas Mogensen

Den første julenat på jord lød det med englestemme: »Frygt ikke, thi se jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket.«

Om kort tid siger vi: »Glædelig jul« til hinanden, og vi kan jo så hver især lægge de ønsker i hilsenen, som vi mener er de rigtige. Men julehilsenen skulle gerne midt i al juletravlhed med mad og gaver have plads til det, der begrundede englens julehilsen: »Eder er i dag en frelser født.«

Hos os har det i mange år været en fast skik at indlede juleaften med at synge:

»Kom Jesus, vær vor hyttegæst,
hold selv i os din julefest,
da skal med Davidsharpens klang
dig takke højt vor nytårssang.«

Dette er vort ønske for og julehilsen til alle. Måtte julens budskab få adgang til os alle, da vil vi alle opleve en glædelig jul.

Sammen med julehilsenen sender vi ønsket om et godt og velsignet nytår med tak for året 1987 – et år med mange spændende og glædelige oplevelser, som vi takker for.

I forbindelse med jubilæet, hvor ca. 1100 gæster var på skolen, oplevede vi det meget varme og givende bagland, som skolen er omgivet af. Det er utrolig vigtigt for os at vide og mærke, at skolen er med i jeres tanker og forbøn.

Glædelig jul ønsker

Gerda og Niels Braad

HJEMME FRA SKOLEN

Om at nyde en flaske rosé

Morsomheder, spydigheder, små drillerier flyver gennem luften. »Bjarne, skal du snart hen at hænge balloner op.« Fri og munter snak omkring en stor og dejlig oplevelse. Eksamensangsten var overstået. Resterne af tunmousséen smagte fantastisk. Måneders spænding var udløst. Jubilæumsfesten var bag os.

Sådan var stemningen onsdag aften efter den sidste afdeling af festen. Vi havde lige sagt farvel til ca. 500 mennesker fra forældre kredsen og sognet. De havde været vidne til den tredje opførelse af revyen og den gammeldags gymnastikopvisning. Sidst på aftenen fortalte Ths. Mogensen i et lysbilledforedrag om højskolens hundredårige historie, inden forstander Braad afsluttede aftenen. Eleverne tog med forældrene hjem på en tiltrængt forlænget weekend efter de mange opgaver, som blev løst så beredvilligt.

Festlighederne startede om søndagen med elevstævne, hvor Nr. Nissum kirke fyldtes til mere end sidste plads. Gudstjenesten står for mange som en væsentlig del af genoplevelsen af skoletiden i Nr. Nissum. Efter middagen talte Møller P. om »Hvad livet lærte mig«, han kan med en sjælden evne tryllebinde sine tilhørere. Livet lærte mig noget i de tre kvarter. Næste programpunkt var gymnastik og revy, som fik smilet eller grinet frem på hele tilskuers flokken. En meget flot fremvisning efter mange timers arbejde, Lindskov Rasmussen holdt andagten, inden det traditionelle fyrværkeri markerede afslutningen på elevstævnet. Fyrværkeriet kom bedre til sin ret her i novembermørke, end det plejer i de lyse sommeraftner.

Jubilæumsdagen

Herefter havde vi et døgn tid til at lade op og gøre de sidste forberedelser til selve jubilæumsdagen den 3. nov. Omkring 100 mennesker kiggede indenfor om formiddagen ved receptionen. Gavebordet bugnede efterhånden af skønne ting og resten af dagligstuen lignede en velassorteret blomsterforretning.

Tak for de mange gaver og hilsner.

Om eftermiddagen startede festen med kransnedlæggelse på Ad. L. Hansens gravsted. De indbudte gæster tog herefter plads og fyldte kirken til sidste plads. Det blev en festgudstjeneste med biskop Geil som prædikant og provst Glad som hjælper ved altret.

Efter højtideligheden i kirken var der spising i Højskolehallen. Eleverne, som lige var kommet hjem efter besøg på Hardsyssel og Rydhave, vartede op iført gamle dragter. Undervisningsinspektør Jørgen Olesen holdt festtalen. Det blev klart, at hans hjerte banker varmt for vores skoleform.

Efter hovedretten (det er det utroligste Gunhilds køkken kan præstere, sjældent har så få gjort så mange mætte så mægtigt) var der en lang række taler afbrudt af den gamle gymnastikopvisning. Efter en forkortet udgave af revyen afsluttede skolens formand H. K. Jørgensen dagen med andagt.

Som en sidste påmindelse til gæsterne om det hundredårige skolevirke lyste en fakkelopstilling tallet 100 på græsplænen. Dekorationen på hallens vægge var en flot plancheudstilling skabt i temaugen. I pauserne var mange forbi de mange spændende billeder, kort, tegninger, lysbilleder, gamle køkkenbøger, o.s.v.

Fra kransenedlæggelsen på Ad. L. Hansens grav på Nr. Nissum kirkegård den 3. november.

En stor og minderig fest er slut. Hvis man skal kaste lidt malurt i bægeret, må det blive, at ikke alle balloner faldt til rette tid, og at nogen ved festen d. 3. var ved at få roséen galt i halsen efter en lidt for tidlig udtagningsordre til opvarterne. Der skal lyde en stor tak til alle, der har været med til at gøre dagene uforglemmelige.

Dagligdag igen

Vi er tilbage ved det daglige virke. Denne uge har stået i terminsprøvenes tegn. Eleverne lærer den skriftlige prøves situation lidt at kende, og resultaterne fra disse prøver sammen med indtrykkene fra timer og fritid skal danne baggrund for snakken ved forældrekonsultationerne i nær fremtid.

Vore elever er igen i år meget aktive på idrætsområdet. Vi deltager i KFUM-turneringerne i håndbold og badminton. Hallen be-

nyttes flittigt i fritiden. Populært er det også med kampe mod naboskoler og foreninger.

Højskolehallen var i slutningen af oktober fire aftner rammen om halmøderne, der også i år var godt besøgt. Tirsdag d. 10. nov. afholdt DMS-kvindekredsen sin basar i hallen. Søren Andersen, Hardsyssel, fortalte om sin tid som volontør i Bahrein. Det er mange folk, der kommer indenfor på vores skole på den ene eller anden måde.

Når dette læses mærkes den tilstundende højtid. Allerede her den 22. nov. har butikkerne dekoreret til jul, og salgsannoncerne fortæller, at nu skal der købes. Julen skal fejres med gaver og mad. Bliver det dansen om guldkalven? Vi må minde hinanden om julens glædelige budskab: At Jesus blev født julenat.

Hermed sendes de bedste julehilsener fra
*Mogens, Karsten, Kristina,
 Tove og Gunnar Birkelund Jensen*

Ingv. O. Godtkjær død 22. november 1987

Budskabet om Godtkjærs død kom som et chok. Igen et af disse budskaber, der maner til eftertanke.

I 1963 kom der nye præstefolk til Møborg/ Nees pastorat i Vestjylland. Præsteparret var københavnere, der bl.a. havde været omkring Lollands frugtbare egne.

Snart var præsten en kendt taler ved mange møder og kom bl.a. til Høj- og Efterskolen i Nr. Nisum.

I 1972 blev han indvalgt i skolens bestyrelse og blev i tiden 1975-80 bestyrelsesformand.

Interessen for højskolelivet havde han arvet fra sin moder, der i sommeren 1918 havde et 3 mdrs. ophold på Haslev Højskole. Iøvrigt sammen med Jensine Jensen, vor skoles æresmedlem af bestyrelsen og således bestyrelseskollega med Godtkjær.

I 5 år var Godtkjær hjælpepræst, lærer og sekretær i skolebyen Haslev, hvilket prægede hans forhold til højskolebevægelsen og til den gerning, som skolebevægelsen udfører.

Godtkjær var altid godt forberedt til bestyrelsesmøderne. Intet var overladt til tilfældighederne. I hans formandstid var store afgørelser til debat. Sagen om Højskolehallens utætte tag var ham en hjertesag, og han brugte stærke og rammende ord, som både arkitekter og sagførere måtte tage til efterretning.

Den afgørelse, der nok voldte ham størst bekymring, var Højskolens lave elevtal. Han skriver sådan herom i Jubilæumsbogen 1887-1987:

»Den sværeste beslutning, jeg selv har været med til at træffe, var, at højskoleafdelingen, hvormed det hele begyndte, skulle være hvilende, fordi elevtallet var svundet ind til under grænsen for statstilskud. Men under et hvil samler man som bekendt kræfter til påny at tage fat.«

I 1985 tog præsteparret deres afsked og flyttede til Haslev. Tiden blev udnyttet til mange ting bl.a. at skrive en indholdsrig biografi, hvoraf et afskrift er tilsendt skolen som besvarelse på personspørgeskemaet, der skal danne baggrunden for skoleprojektet omkring Indre Missions historie.

I kredsen omkring Nr. Nisum Høj- og Efterskole vil vi mindes Ingv. O. Godtkjær.

Ære være hans minde.

Ths. M.

ELEVTRÆF søndag 24. januar

Program

10.00 Gudstjeneste

12.00 Middag

Kaffe

17.30 Aftensmad

19.00 Underholdning ved 10c.

22.00 Kaffe + afslutning

Om eftermiddagen og igen om aftenen vil der være mulighed for at deltage i forskellige boldspil i hallen, og ligeledes vil der være mulighed for en dukkert i svømmehallen.

Tilmelding til skolen senest mandag d. 18. jan. Telefonnr. 07 89 10 04

Pris: 50,-

Alle tidligere elever er velkomne.

Festgudstjeneste i Nr. Nissum kirke

ved 100 års jubilæet tirsdag 3. november

Prædikant: Biskop Georg S. Geil, Viborg

Vor kære himmelske Far, det beder vi dig om, at vi aldrig må glemme, at dit riges sammenhæng er frydefest. Vi beder dig om, at du vil tage én evne fra os: Denne konstante evne at se ud, som om vi lige kommer fra begravelse. Herre, vi takker dig for de indslag og udslag af din frydefest, som er sket også gennem denne skole, igennem dette sogn, igennem dit hus. Vi takker dig for dem, der var vidner for dig og om dig. Vi beder dig, at vidnekæden må fortsætte. Vidner om din virkeligheds frydefest.

Amen.

Vi vil høre nogle ord fra Åb. 21.; og de lyder i Jesu navn: »Og Han som sad på tronen sagde: Se jeg gør alting nyt.« Amen.

Mens de ved allehelgenstide 1887 – pastor Hansen og hans hjælpere – gik i skyggerne fra sig selv – vi går altid i skyggerne fra os selv – og mens de gik i skyggerne fra fremtidens usikkerhed, gik de i de allehelgensdage samtidigt i lyset fra de ord:

»Han som sad på tronen sagde: Se, jeg gør alting nyt.«

På tronen sad, på tronen sidder, ikke en af dem med den kolde forstand, ikke en af dem med de mange våben, ikke en af dem med de betydende stempler, ikke en af dem med de store pengekasser. På tronen sad, på tronen sidder: Gud.

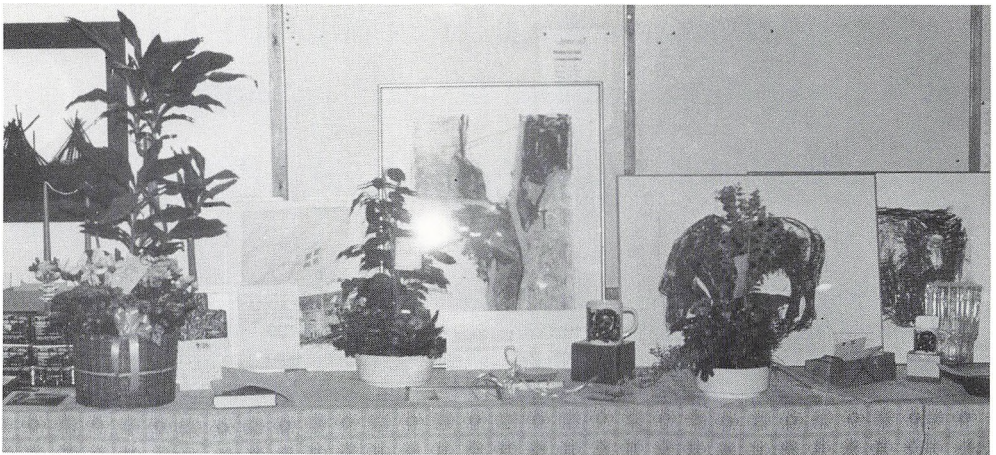
Historien har kendt sine revolutioner og vil blive ved med at kende dem – i politik og i åndsliv og i økonomi. Det gamle skal omstøbes i nyt, men det er betegnende, at ordet revolution betyder: noget, der bliver væltet rundt ligesom en kasse. Så er det en anden side, der kommer opad, men kassen er den samme. Om

nogle år prøver nogen at vælte den én gang til.

I den forstand har den urgamle pessimist Prædikeren ret, når han sagde, der er intet nyt under solen. Det der kommer, er det der var, og det der sker, er det der skete. Tomhed – endeløs tomhed – for under vore hænder er nyt ikke nyt. Vi er allesammen dem, der er bundet. Hver gang noget skal gro, må der ofres nogle andre muligheder. Vækst er vinding, men vækst er også tab, fuldbyrdelse, offer. Der er ingen, der kan vokse i alle retninger. Den der vil vokse som politiker, må ofre det at vokse som videnskabsmand eller digter. Alle beslutninger er vore lukkede døre. Det er vores lod. Vi går i vore egne spor.

Det der egentlig er nyt, det kommer gang på gang, hvor vi ikke kan beregne det. Vore ideer bærer døden i sig. Det, vi kalder nyt, er i grunden gammelt. Vi er under begrænsningens lov. Det kan være strengt, og det kan være godt. Men ind gennem den gamle bog går tonen af noget nyt.

Han, som skaber, er den som nyskaber. Ordet »rekreation« betyder nyskabelse. Med underfundig kristen glæde synger sangeren Cat Stevens om den ny hverdagsmorgen som »God's recreation« – Guds rekreation. Hver ny morgen på denne syndige jord er gudsrighets rekreationshjem, hvor alt – takket være Ham, der er tilgivelsen – bliver nyt, så et lille menneske kan ånde så nyt og så frit, og Chesterton har ret: »Om jeg så er gammel, grå og kroget af gigt, så er jeg for Gud lige så nyt et forsøg, som var jeg kun fem minutter gammel.« Ja, er mine hænder blodrøde af skyld, så er det dog, som om jeg først er skabt for nogle minutter siden. Der er *vision* i dette – og der er *mission* i

Gavebordet ved jubilæet var overvældende.

det. Sendt er vi *på* noget og *med* noget. »Se, jeg gør alting nyt.«

I skabelsens morgen vristede Han sin jord til sig, vristede den ud af kaos, vred den løs fra dybets dæmoner, før nogen historie var – og for første gang i historien. Siden gentog det sig i historiens løb. Da historien længst var løbet løbsk, da mennesket var blevet borte fra sig selv i ensomhedens skyld – i angst.

Julenat, påskemorgen, pinsedag. Alt sammen er det stationer i Guds historie med mennesket. Det er punkter i evangeliets velsignede, vilde påstand: At Gud vil dele historie med mennesket. I fødselen, i døden, igennem døden, i kærlighedens inderste fællesskab. Helt ind i vore blindgyder er der blevet lyst op af Hans lys. Gennem Ham skete det, gennem Ham fra Nazaret. Derfor har Prædikeren på sin måde ret, at alt er tomhed, alt det, vi kan stable sammen. Og digteren har ret, at når kirkens Herre tier, er den selv kun jord af jord – er den tomhed kun, der bier efter fylden af Hans ord. Men det er samtidig sandt, at det eneste, der kan fyldes, det er tomhed. Og vi spejder ud mod den yderste horisont, vi som er undervejs. Spejder mod den sidste påfyldelse af det, der er sket så mange gange undervejs: »Han som sad på tronen sagde: Se, jeg gør alting nyt.«

En af Geismar-brødrene talte engang om dem, der på grund af nogle af os andre ikke har kunnet tro. Han sagde, at han så for sig, Oscar Geismar, et syn af, hvordan de på den yderste dag, når de ser Ham – nogle af dem – vil sige: »Jamen Herre, er det sådan, du ser ud? Sådan har vi slet ikke kendt dig!«

Nej, for de kendte Ham kun gennem nogle af os andre, der var utroværdige som vidner. Herre, er det sådan du ser ud? vil de sige. Dig vil vi da gerne følge. Og vi, siger Geismar, vi må så beskæmmet sige: Herre, hvis du lader vor gerning forgå, så frels dog vore sjæle!

»Se, jeg gør alting nyt.« Det gælder i dybere, i større, i videre perspektiver, end vore ord og vore tanker kan rumme det. Højskole og efterskole er alt sammen et stykke folkekirke – et fornemt stykke folkekirke. Et stykke, som vi alle, der hører til i det hus, skylder Gud en uendelig tak for. Folkekirken er det modsatte af en sekt. Folkekirken er det modsatte af en foreningskirke eller en kirkeforening. En sekt og en kirkeforening og en foreningskirke er alle sammen karakteriseret ved en dør, som kun bliver lukket op for de rigtige. Der skal man have et adgangskort. Der skal stå noget bestemt på, og det skal være randet på en bestemt måde. Folkekirken er den åbne dørs hus. Sådan som en mor ikke låser døren for sine børn –

heller ikke, hvis de agter sig ind ad hendes dør med beskidte fødder.

Jeg ved godt, at der er nogle, der siger, at den dør til folkekirken den står sandelig snart så åben, så det giver både gigt og ischias i sjælene hos os, der sidder inden for. Og hvad med alt det ragelse, der kommer ud af den dør?

Mine venner! Gud ske lov, at der er plads inden for Guds kirkedør – også til det ragelse, der hedder os.

Højskole og efterskole er et stykke folkekirke – et fornemt stykke folkekirke. Et sted, hvor vi er taknemmelige for, nogle mennesker har set, at hvis ikke mennesker møder kærligheden og godheden, så fatter de ikke et lod at det, når nogen af os taler om, at Gud er kærlighed og godhed. Det eneste, der har bare nogen mulighed for at nå dérind i et menneskesind, hvor usikkerheden og angsten og al forvirringen bor – og hvor alt somme tider gør ondt. Jeg siger, det eneste, der har mulighed for at nå dérind i et andet menneskesind, det er kærligheden – Guds fremfor alt. Men det at vove at tro sig uden forbehold accepteret af Gud, det at turde være tryk i sig selv, også når man må bo i krop med usikkerheden og angsten og den grundløse forvirring, det at vove at tro, at det eneste sande billede af Gud er billedet af kærligheden, alt det kan man kun, hvis man har oplevet noget af det hos andre mennesker, hos et andet menneske. Oplevet at vide sig accepteret uden forbehold som den, man *er*. I alt, med alt, trods alt.

Derfor takker vi Gud for vore skoler, hvor vi sanser, at menneskebørn møder en besked. Ikke bare i ord, men i klima, i nærvær, i omsorg, så de får menneskelig mulighed for at sanse, hvad der ligger i begreberne: tryghed og tillid og fortrolighed og ømhed og varme. For det menneske, der aldrig har sanset disse begreber iblandt mennesker, det evner ikke at forbinde disse begreber med ordet Gud. Så kan man prædike for dem til de besvimer. Det er – såvidt jeg forstår det – noget af det, Grundtvig mener med sine ord: »Menneske først og kristen så«. At denne kærlighedens og

godhedens virkelighed blandt mennesker bliver som en skål, hvori Gud får mulighed for at lægge sin ømhed og godhed fra sig.

Det ligger der i den gamle bog. Det ligger der i de skoler, som vi takker for er med til at formidle den gamle besked. Det ligger der i en vending som den i Marias mund om Gud: »Han har taget Israel ved hånden«.

Det er jo igen i situationen med en mor og et barn, at varmen fra den, der er glad for barnet, forplanter sig over i barnet. Eller tænk på det barn, der sidder i en voksen, et rådvildt barn. En voksen, der har det så ondt indeni, så man kan godt høre en masse velmenende ord, en anden står med. Men ordenes mening går i stykker, før de når ind – og da er der måske kun ét sprog, man i det øjeblik forstår: En hånd, der stryger én over håret, eller tager én ved hånden uden ord. Man er et menneske, der behøver sin Gud, som et barn, der behøver sin mor. Gennem ordene om Jesus har Gud taget sit menneske ved hånden. Der er en virkelighed, hvori det sker, at Han gør alting nyt. Vi takker for dem, der formidler det iblandt mennesker, sådan at der bliver en skål, evangeliet kan blive lagt i.

»Se, jeg gør alting nyt.«

Det ses – og deri ligger en stærk evangelisk-luthersk folkekirketone – det ses mere end noget ét sted. Det ses ved dåben og det ses ved nadveren. Han har jo ret, Haldor Hald, når han i sin tid skrev, at der er gjort så meget fortræd ved, at man har stillet krav til mennesket om befrielse fra bestemte synder på bestemte tidspunkter for, at man kunne anerkende det menneskes tro. Den kirke, siger han, der gør det, jager et fortvivlet menneske ud i det selvfrelseri, hvor man spiller fallit. Jager ham, hver gang man til et af Guds løfter knytter et »*hvis du vil*«, måske helt væk fra troen. Der er jo, siger Haldor Hald, intet håb for et menneske, hvis ikke det var sådan, at vi med synlige eller usynlige nederlag – for dem er der ingen forskel på – måtte få lov at tilhøre Ham selv.

Vi takker Gud for en skoleverden, der véd

sig bundet på de gaver, der hedder dåben og nadveren. Det er i det hele taget sådan, at det er uendelig godt, at et menneskes følelse kan blive ramt af en oplevelse. Men endnu dybere ligger den ting, at mod alt det, der kan ende i det sentimentale, er det eneste værn det sakramentale. Den står der, den gamle ursten, og prædiker: Kristus har frelst dig, bange menneskebarn. Han gjorde det i din dåb. Han lovede det langfredag. Vandene var før dig og urfjeldet før dig. Når du er borte, er de stadig. Sådan med Hans barmhjertighed. Han frelste dig, fordi Han ville det. Hans barmhjertighed blev ikke kaldt til af dine gode gerninger. Hans barmhjertighed jages ikke på døren af dine onde gerninger. Han har gjort det, fordi Han ville det sådan. Hvad Han vil, skal du ikke stikke fingrene i. Du skal bare folde dem og sige tak. Han kaldte dig, Han døbte dig. Han gjorde alting nyt. Han ville ikke, du skulle stå ene den dag, du opdagede et stykke af den gru, der bor i mennesket. Sådan forkynder Han det gang på gang i nadveren, hvor igen den åbne dør gælder: at ingen skal stille med vandelsattest, men stille med sig selv – og ikke gøre byttehandel med Ham, der byder, hverken med et sæt meninger eller et sæt følelser eller et sæt indsatser af nogen slags. Han er gået ind i din skæbne, i dine kår, i dine minder, i din skyld, i din uvisshed. Endda i den skyld, du ikke mere kan gøre op med et menneske – for det findes måske ikke mere, eller det vil ikke tage imod en undskyldning. I alt det ligger det, ordene, som ikke først gælder den yderste morgen: »Se, jeg gør alting nyt«.

Det som forkyndes her, det som prædikes her, og det som nogen er sat til at formidle i hverdagen, takker vi Gud for. Der er mening i, at et bord er dækket også i dag. Dækket, som de gamle sagde, sådan at det er bare ved nederste bordende, der er dækket. Den vi kan se, og vi kan se hinanden og os selv. Men, sagde de gamle, op langs langsiderne, ad de usynlige langsider af bordet, dér er de bænket med, dem vi kalder døde, men som *Gud* kalder levende. »Det er helgen her og helgen hisset,« som er i

samme menighed. På den måde er vi flere til stede, end vi ser.

Det er vi på en måde mere:

Der er nogle, der ikke kommer i Gudshuset, fordi de ikke *kan*. Der er nogen, der ikke kommer, fordi de ikke *vil*. Så må vi egentlig tage dem med og virkeliggøre en ny norsk salmelinje: »Vi samles her i alles sted«.

Der er en ting, som jeg i den sammenhæng gerne vil have sagt. Er der bare ét menneske, der har glæde af det, så lad det være sagt: Den gang en mor var gravid, bar hun barnet med sig. Også når hun gik i kirke og til alters. De var selvsagt så uadskillelige. Kunne ikke skilles. Når mor gik i kirke, bar hun barnet med. Det er sket for en og anden og mange af disse mødre, at et og andet af de børn, de bar, nu er vokset til og absolut ikke vil den vej, og et barn, der tilsyneladende har afskrevet kirke og kristendom og alt hvad det står for.

Mine venner, nu er der ingen magt i verden, der kan hindre den mor i stadig at bære det barn med, når hun går i kirke og til nadver. Nu bærer hun sit myndige og voksne barn i sit sind og sin bøn. Men det er såvist et meget, meget væsentligt sted at bære noget: i sit sind og sin bøn. Og jeg siger igen: Der er ingen magt, ingen dæmoner, ingen djævløse i verden, over eller under jorden, der kan hindre den mor i at bære sit barn med sig – også til nadveren i sit sind og i sin bøn. For Guds riges virkelighed er langt, langt større end vi aner og sanser. Fremtiden er begyndt, og det som engang skal siges i sin fulde ordlyd – det gælder allerede:

»Han som sidder på tronen siger: Se, jeg gør alting nyt.«

At bære i kærlighed – også når den bliver prøvet, og der slåes skår i den – det er kirkens opgave, som det er en mors. Kirken er vor mor.

Det er højskolens og det er efterskolens opgave. En opgave, vi fik af Ham selv, Ham, der sagde – ham, der siger: Se, jeg gør alting nyt!

Til sidst:

Man kan blive klog på et sogns åndelige geografi ved at gå rundt på dets kirkegård og

lære så meget af det, der står nederst på gravstenene.

Der står et sted over en kendt kirkemand en sten, hvor der nederst står: »Han blev sat til at bære frugt og det en varig frugt.« Det er jo ment så kønt, så forfærdelig kønt, jeg kan godt somme tider synes, det er mere forfærdelig end kønt! For hvad kan vi vurdere om det, Gud kalder frugt. Vi kan vurdere, hvor mange timer læreren har undervist. Hvor mange grå hår han har fået af konen eller eleverne eller hvem, der skal have skylden. Vi kan vurdere, hvor mange penge en præst har samlet ind til ydre mission, hvor mange bogsider han har skrevet, hvor mange linjer hans nekrolog fylder. Vi kan tælle kransene ved hans begravelse. Men frugt? Vi kan *ane* noget om det. Men *se* det kan kun Gud.

Der står et andet sted en anden gravsten – også over et menneske i kirkens tjeneste. På den står der »Også han var sammen med Jesus af Nazaret.« I grunden er det den fineste gravskrift, man kan få. Det var det, hun sagde, pigen i ypperstepræstens gård, som Peter nægtede. Og siden nægtede Jesus – nemlig at skubbe Peter på porten. Det er sådan, Han bygger kirke. Det er sådan, Han gør sin kirkes gerning også i skolen. Det er sådan, Han kendes ved os – som fornægtere og forrædere, der bare ikke evner at komme løs af Ham.

»Også han var sammen med Jesus af Nazaret.« Gud give, det måtte passe om os. Indtil en dag, da Han siger det selv – og både visionen og missionen er opfyldt: »Se, jeg gør alting nyt!«

Amen.

K. Møller Pedersen ved elevstævnet.

Hvad livet har lært mig

Af K. Møller Pedersen

Ved en jubilæumsfest er det naturligt at se tilbage og overveje, hvad de svundne år har betydet. Der var også tilbageblik i det emne, som tidligere lærer ved Nr. Nissum Højskole, *Møller P.*, talte over ved jubilæums- og elevfesten d. 1. november for en stor og ivrigt lyttende flok af gamle og nuværende elever. Emnet var: »Hvad livet har lært mig.«

Møller P. udtalte bl. a.:

»Vi taler ofte om livets skole, og det er en skole, som vi alle må gennemgå, hvad enten vi er skoletrætte eller ej. En gang imellem må vi også stå til regnskab for, hvad vi har lært. Under mit arbejde med emnet gik det mere og mere op for mig, hvor vigtige småbørnsklasserne i livets skole havde været, og hvor vigtigt det var, at undervisningen var foregået under tillidsfulde, trygge og varme forhold. I de første barneår blev der lagt en grund. Da blev det fundament støbt, der skulle bygges videre på i de følgende klasser i livets skole.

I mit hjem lærte vi at folde hænderne. Vi lærte at bede, for vi vidste, hvad bøn var! Vore forældre bad for os fra før, vi blev født. De bad sammen med os, da vi kunne begynde at forme ord. Det sad, og det sidder så dybt i mig, at dagen ikke var slut, før vi havde foldet vore hænder og bedt vor aftenbøn, og jeg har aldrig siden kunnet lægge mig til at sove uden først at bede aftenbøn, hvor broget end dagen og livet i øvrigt har formet sig. Den aftenbøn, min mor lærte mig, da jeg var barn, var måske den sidste krog, Gud havde i mig, så jeg ikke gled helt ned ad skråplanet.

Morgenandagt, bordbøn, aftenbøn og søndagsgudstjeneste var en del af livsmønsteret for såvel mine forældre som mine bedste-forældre. Fra barndommen var jeg fortrolig

med, at Gud var til, og at Han havde omsorg for os, og at man kunne bede til Ham og komme til Ham med alt, hvad der lå en på sinde.

Det lærte jeg i livets småbørnsklasse. Der blev dannet nogle normer, som er af uvurderlig betydning for ens livsdydning og livsretning.

Men der kan også nævnes eksempler på det modsatte: at den grund, der blev lagt i barndomsårene var af en sådan art, at der ikke rigtig var noget at bygge videre på senere i livet. Det kan være sådan, at hos mange blev grunden lagt til et ulykkeligt, forkvaklet og måske forspildt liv i de første barneår!

Undervisningen fortsatte også ind i den alder, der kan kaldes trods- og protestalderen, den alder, hvor man skulle finde sin egen personlige stilling til livets mange problemer, og

Fra den store jubilæumsfest i Hallen.

Fra jubilæumsrevyen i Hallen.

som måske bedst kan betegnes som frigørelsesalderen.

Fra mit hjem vidste jeg, at alt ikke var lige godt. Her var der en ret klar forestilling om sandhed og løgn, ret og vrang, godt og ondt. Når jeg drog i plads, og Mor ved afskeden sagde: »Husk nu dit Fadervor« og: »Vær en gue dreng«, så vidste jeg nøje, hvad der lå i de ord. Men jeg opdagede hurtigt, at den verden, jeg kom ud i, havde andre normer. Der var andre former at leve under, end dem jeg kendte. Nogle af dem var endda mere festlige, og det gav konflikter. Det kunne blive til en protest mod hjemmets livsform og, hvad værre var, en protest mod hjemmets Gud, som man ikke kunne komme fri af, og som man godt forstod var den egentlige årsag til selve konflikten.

Man kan ikke leve på en protest! En afklaring må finde sted, og denne afklaring kom, da det gik op for mig, hvad det ville indebære at være lærer og skulle undervise andre. Det

førte til den overbevisning, at jeg ikke kunne være Gud foruden. I denne klasse i livets skole, som jeg vist måtte gå om et par gange, lærte jeg at kende sandheden i det digterord, som jeg siden fik kendskab til:

»Det er et menneskes ærefulde og byrdefulde opgave at være kamplads for de to stridende magter; et Ingenmandsland eksisterer ikke.«
(Nis Petersen)

Når udgangen på denne protestperiode blev, som den blev, må – tror jeg – årsagen søges i det, jeg lærte i livets småbørnsklasse.

Karen Blixen siger i Den afrikanske Farm: »Mit møde med de mørke folk var en oplevelse for mig, som Columbus' opdagelse af Amerika var for ham, og på samme måde var det en udvidelse af hele min verden.« Hvis vi ikke går gennem livet med skyklapper for øjnene eller graver os ned i skyttegravens

pindsvinestillinger og forsvarer vore egne hævdvundne positioner, vil vi i livets skole netop opleve:

»En udvidelse af hele vores verden.«

Det vil medføre, at de skarpe grænser begynder at vokse, og horisonten bliver flyttet endnu et lille stykke ud, og i livets skole lærte jeg, at der ikke fandtes et entydigt kristent livsmønster, der gjaldt for alle kristne alle vegne. Man skulle holde sig langt fra at dømme andres kristendom på deres livsmønster. Kristendom og kristne kunne ikke vurderes på udvendige ting. Der var sket en udvidelse af min lidt for snævre verden. Det, der virkelig betød noget, var et forhold til en levende Herre, som har plantet sin kærlighed i verden, og som har henvist os til et liv i Guds gode gerninger, og som i øvrigt har givet os frihed til at følge Ham ud i en samtid, hvor

»Jeg i mit kald og stand
min Gud og Fader kan
tilbørlig dyrke

(*Salmebogen nr. 960, v. 4.*)

Det har livet lært mig noget om.

I livets ungdomsklasse lærte jeg noget om ensomhed og om fællesskabets vældige betydning. Begge dele oplevede jeg i foråret 1945, efter at tyskerne havde beslaglagt Haslev Højskole, og jeg derefter fik stilling ved en københavnsk skole. Djærve mennesker kom mig i møde og bragte mig ud af ensomheden og gjorde opholdet i storbyen til et godt og frugtbart ophold. Men lad mig nævne andre fællesskaber, som livet har lært mig betydningen af:

Familiefællesskabet og familiefester med leg og sang.

Folkeligt fællesskab, som det oplevedes i det sidste besættelsesår og ved fredsslutningen.

Rejsefællesskabet.

Livet har vistnok lært mig tålsomhed.

Det er meget vigtigt med tålsomhed – især fra forældre og da ganske særligt fra lærere i ungdomsskolen.

Det er vist nok rigtigt, når jeg siger, at jo ældre, jeg er blevet, jo mere tålsom er jeg blevet. Det hænger nok sammen med, at jeg i tilspidsede situationer spørger: »Kender du det fra dit eget liv? Har du selv været i en lignende situation? – Jo mere ærlig, man er over for sig selv, jo mere tålsom bliver man over for andre. Paulus havde mod til at være ærlig over for sig selv og måtte indrømme: »det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.« (Romerbr. 7,19). Er vi for tilbøjelige til at afsige for hastige domme, er det godt at nærlæse Paulus. Det har livet lært mig.

Det kan være barsk at gennemgå de forskellige klasser i livets skole. Alligevel må det munde ud i dette: »Hvor er livet dog en vidunderlig ting! Et kildespring til forundring, glæde og tak.« Lad mig nævne:

Guds forunderlige skaberværk.

En lykkelig barndom.

Ungdomstiden med dens gærende brydning.

En uddannelse, hvor ens arbejde blev en hobby.

42 års lærergerning med tusinder af dejlige unge mennesker.

Dygtige, energiske og inspirerende medarbejdere.

Lange, givende samtaler med venner og erfarne kolleger.

Børgernes forunderlige verden.

Men man kan også gå gennem livet uden at blive opmærksom på livets storhed og rigdom. Og set fra den position har jeg ligesom fået en anelse om, at jeg ikke har levet dette rige liv ud så fuldt og helt, som Gud egentlig havde tænkt – og slet ikke i taknemlighed, som jeg burde, over for livets skaber og giver.

Livet har lært mig, at vi aldrig kan takke Gud nok for, hvad han har givet os af godt og stort og rigt.

Hjælpen til at prøve på at få takken frem har jeg fået gennem litteraturen.

Også gennem min mors yndlingssang, der har til omkvæd: »Tæl Guds mange gaver, tæl kun småt og stort, og forundret skal du se, hvad Gud har gjort«, har jeg fået hjælp.

Livet har lært mig, at jo mere vi lærer at takke, jo mere bliver der at takke for.

Til sidst:

Hvad med det, der er over hånden i tilværelsen? Det mørke? Afgrundene? Hvad har du lært om det.

Her befinder vi os i spændingsfeltet mellem tro og tvivl. Det kan være hårdt, når tro og tvivl kæmper i et menneskesind. Det kan slide et sind i laser at møde alle disse mange *hvorfor?* – Hjælpen for mig har været Jesu svar til den mand, i hvis sind tro og tvivl strider, men som ærligt lægger sin vantro frem med ordene: »Hvis du formår noget, så forbarm dig over os og hjælp os!« Da Jesus så udbryder: »Hvis du formår? alt er muligt for den, som tror« – så er han trængt op i en krog. Det er jo hans barn, det gælder. Men han måtte være ærlig og råbte: »Jeg tror, hjælp min vantro!«

Denne bedende, ærlige vantro var en af dem, Jesus hjalp.

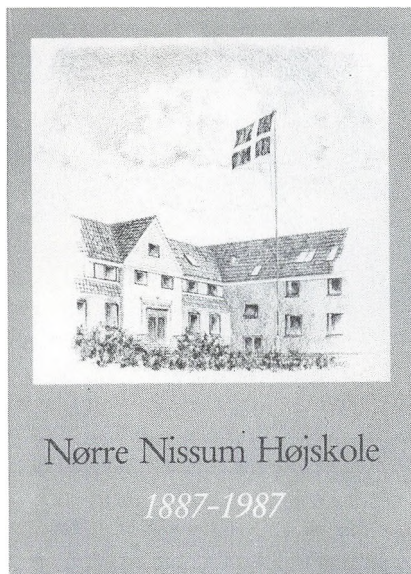
Livet har lært mig: Til Ham kan vi komme med det alltsammen. Med alle vore *hvorfor*. Med det, der er over hånden. Med vore tvivl. Han har det evige livs ord. Det tilgivende ord. Det oprejsende ord. Det velsignende ord.

(Referat v. P. J.)

Påmindelse

Mange har reageret på rykkeren i oktober måned, men der mangler stadigvæk en del. Tak om de sidste bliver indbetalt omgående!

Kassereren

Julegaveide 1987

Skriv til skolen og få tilsendt bogen:

Nr. Nisum Højskole 1887-1987.

Pris 100 kr.

Bogen er en fin gave til alle, der interesserer sig for skolebyen Nr. Nisum – og for alle, der læser egshistorie.

Jubilæumsbogen

Rettelser og tilføjelser

På side 104 og side 105 skal forklaringerne til billederne byttes om.

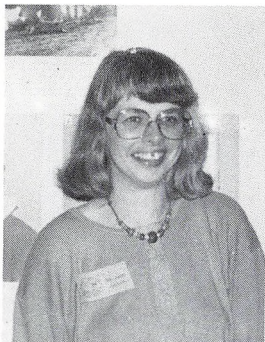
På side 212 skal der under billedet stå: Bestyrelsen 1983. – De rigtige årstal for K. E. Sørensens formandsperiode er 1980-1985, ikke 1984, som der står skrevet.

På side 213 i fortegnelsen over bestyrelsesmedlemmer er der faldet et navn ud.

Der skal stå:

Gdr. Aksel R. Kristensen, Resen 1985-

På side 244 skal der under billedet stå: »Akropolis«, bygget 1889. P. J.

MÆGTIGE GUD

*Salme til Nr. Nissum Højskole
og Efterskoles 100 års jubilæum*

*Forfatter
Inge Hertz Aarestrup*

*Komponist
Erling Kirk*

F C Bb F A Dm
G C C⁷ Bb Cadd⁴ Gm F^{sus} F
Bb Dm Gm C F Am
Bb C Gm F/A Bb⁶ C⁹ F

Mægtige Gud

som har magt over stjerner
vilje til livskraft i kærner og frø
du lader spire og vokse og fødes
du vil forhindre at livet må dø.
Stjernerne tænder din lovsang på himlen
bølgerne bruser din brænding mod jord.

Levende Gud

som er nær hos det skabte
nær hos det mindste som findes på jord
menneskets kode er brændt i dit hjerte
kommer til syne i lovsangens ord.
Stjernerne synger dit navn over himlen
bølgerne bruser din brænding mod jord.

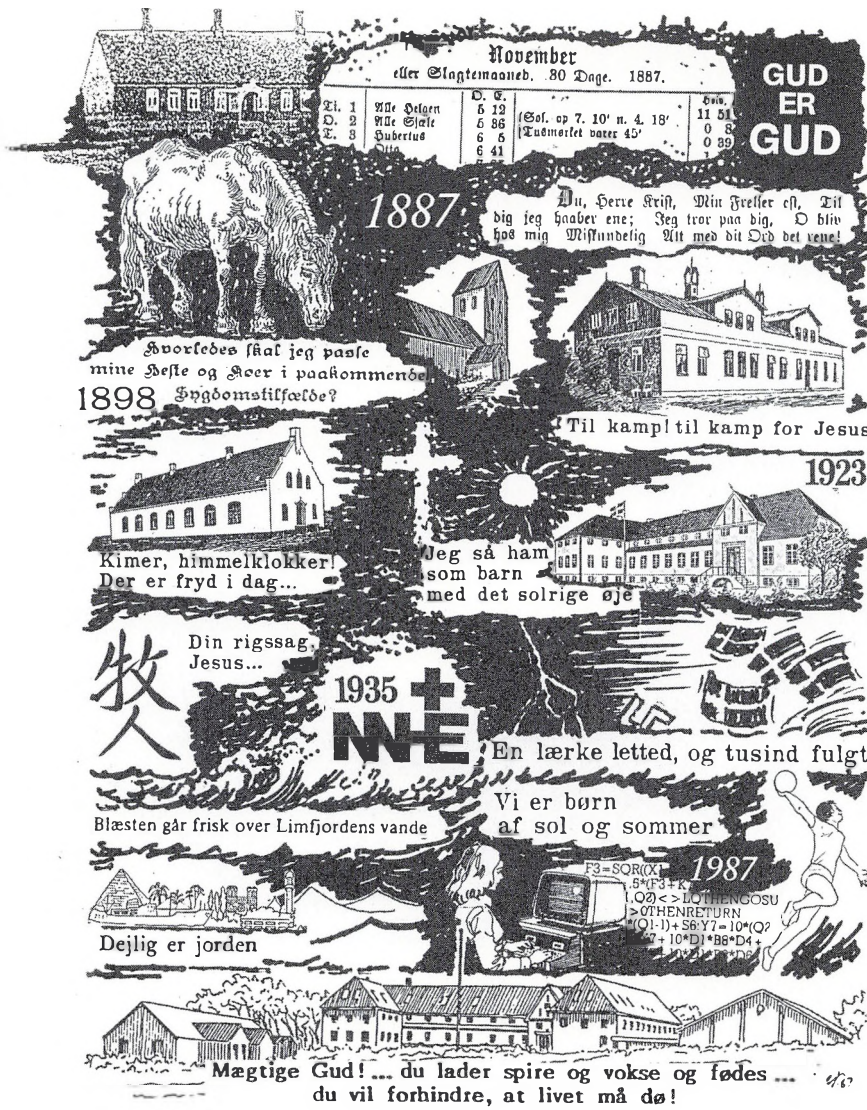
Kærlige Gud

som gav afkald på magten
kommer os nær som vor nødstedte bror
går med dit menneskebarn gennem døden
opstår til livet med alle som tror.
Stjernerne skriver dit livstegn på himlen
bølgerne bruser din brænding mod jord.

TALERE VED JUBILÆUMSFESTEN

1. Forstander Svend Stidsen, Tommerup, for I.M.-Skolerne 2. Forstander Jørgen Østerby, Skødstrup, for Indre Mission 3. Erik Ousager, barnebarn af Ad. L. Hansen 4. Tage Støvring for Nordvestbank 5. Forstander Jørgen Christensen, Blidstrup, for KFUM og K 6. Borgmester Jens Kr. Skovmose for Lemvig Kommune 7. Karl Viktor Nielsen for Efterskoleforeningen 8. Tidligere forstander Anders Kristensen 9. Tidligere forstander Thomas Mogensen 10. Tidligere formand for skolen provst Mejdal 11. Folmer Kaag, søn af tidligere forstander Kaag	12. Pastor Hans Madsen for højskolekurset 13. Rektor Henning Fogde for Nr. Nissum Seminarium 14. Elevrådsformand, Marianne Berthelsen <p><i>Der blev desuden talt af følgende:</i></p> <p>Karl Erik Pedersen fra KFUM og K-idræt
 Forstander Arne R. Lauridsen, Svankjær, for naboskoler
 Rudolf Olesen - Indre Mission i Nr. Nissum
 Pastor H. K. Jørgensen - skolens formand
 Jens P. Vestergård fra Landbrugsskolen
 Lærerrådsformand Gunnar Birkelund Jensen
 Tidligere lærer ved skolen Poul Jeppesen</p> |
|--|--|

November
eller Sagnetmaaned. 30 Dage. 1887.

**GUD
ER
GUD**

D.	D.	D.	D.
1	Alle Delene	6 12	11 51
2	Alle Sjæle	6 86	0 8
3	Hubertus	6 6	0 89
	Dag	6 41	

(Esf. op 7. 10' n. 4. 18'
Tætmetet vater 45'

1887

Du, Herre Krist, Min Frelser est, Til dig jeg haaber ene; Jeg tror paa dig, O bliv god mig Misfandelig Mit med dit Død det veene!

Hvorledes skal jeg passe mine Heste og Aeer i paakommende 1898 Sygdomsilsfælde?

Til kamp! til kamp for Jesus...

1923

Kimer, himmelklokker! Der er fryd i dag...

Jeg så ham som barn med det solrige øje

牧人

Din rigssag Jesus...

1935
+
NNE

En lærke letted, og tusind fulgte Vi er børn af sol og sommer

Blæsten går frisk over Limfjordens vande

Dejlig er jorden

1987

F3-SOR(X)
S*(F3+K)
LQ<>LQINGOSU
>OTHENRETURN
(Q1-1)+S6-Y7=10*(Q2
7+10*D1)*B6*D4+
10*Y7

Mægtige Gud! ... du lader spire og vokse og fødes ... du vil forhindre, at livet må dø!

Illustration i telegrammet fra tidligere ansatte på skolen

Ad. L. Hansen begyndte NNH den 3. november 1887 på Hubertus-dag. Hugertus blev i sin tid brat revet ud af sit verdslige liv for Kristus. – Det var Ad. L. Hansens håb, at de kommende elever skulle nå frem til at kunne sige: »Du, Herre Krist, min frelser est...« – Målet var dog ikke blot at gøre eleverne himmelstræbende, men også jordnære. Hesten i collagen minder om landbrugsundervisningen, men den praktiske del kunne lige så godt have været symboliseret ved grydeskeen eller synålen – og i vore dage er det dataudstyret. Gennem skolens historie har de to linjer været side om side: Kald til levende kristentro og uddannelse til praktisk liv på jorden. Sangene, der er blevet sunget gennem årene, har været mangeartede. De har udtrykt, hvad der har levet på skolen og i tiden. Men den kristne tone har altid været fremherskende, som den også er det i jubilæums-salmens bøn: »Mægtige Gud... du vil forhindre, at livet må dø...« – også skolens egentlige LIV.

Ad. L. Hansens andet motto

I jubilæumsbogen fremhæves det gang på gang, at Ad. L. Hansen som sit valgsprog havde »*Bed og arbejd*«. I sit studerekammer i kappellanboligen i Heldum havde han disse ord malet over døren, sådan som de senere blev malet på den gamle og ny højskole og på den gule bygning i seminariebyen.

Men vi burde også have fremhævet, at Ad. L. Hansen havde endnu et motto, nemlig ordene fra Paulus brev til Filipperne, kapitel 4, vers 8, hvor det i den gamle oversættelse hedder:

»I øvrigt, Brødre, alt hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er

rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: lægger Eder det paa Sinde.»

Jeg mødte ordene i septbr. måned i 1937, da jeg fik et værelse i seminariebyen på »Sparta«. I alle de bygninger, hvor seminariet udlejede værelser, hang dette ord på gangene, og derefter fulgte 21 paragraffer om, hvordan eleverne havde at forholde sig. Efter ordene fra Filipper-brevet og inden de 21 paragraffer stod der:

»Det er Hovedreglen, og hvad der hertil føjes, betragtes kun som Vink til Vejledning til god Ordens Overholdelse, og det anses for givet, at Eleverne hver for sig ville passe den bedst mulige Orden.»

De gamle elever på stedet levede nu ikke helt op til det sande, ærbare, retfærdige og elskelige, for det var en yndet sport af få god-

Jubilæumsdagen – fra receptionen om formiddagen.

troende nyankomne elever til at tilbringe den første nat med at lære udenad dette skriftsted og de 21 paragraffer, idet de hævdede, at man dagen efter ville blive overhørt i, om man nu også kunne reglerne udenad. Enhver, der ikke havde gættet det rævelumske i dette foretagende, kunne så tilbringe nogle »hyggelige« timer med at stifte bekendtskab med, hvad det var, Ad. L. Hansen ville lægge eleverne på sinde.

Det er nu ikke svært at forstå, hvad Ad. L. Hansen ville med ordene fra Fil. 4,8. Med »i øvrigt« henvises til de vers i brevet, der går forud for vers 8, nemlig om glæden (vers 4) og freden (vers 7). Glæden og freden er dejlige juleord, som kommer til udtryk i juleevangeliet, hvor der siges: »Se, jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket« og: »Ære være Gud i det højeste og på jorden fred i mennesker, der har Guds velbehag.«

Ad. L. Hansen blev som bekendt også kaldt »Glade-Hansen« og »Jern-Hansen«. Han ejede en smittende glæde, som bundede i, at Guds ord var lagt til grund for alt det, han byggede på i Nr. Nissum. Men han var også »Jern-Hansen«, der forlangte fasthed og orden. Derfor disse 21 paragraffer. Der var sammenhæng i tingene. Og mon ikke denne forening af evangeliets klarhed og modet til at forlange noget af sig selv, og eleverne er årsag til, at det, som han begyndte for de 100 år siden, også består den dag i dag?

Alle Elevforeningens medlemmer ønskes glædelig jul.

Tak for megen opmuntring og for venlig modtagelse af jubilæumsbogen.

Poul Jeppesen

Lindskov Rasmussen talte på vegne af tidligere ansatte.

To af talerne ved jubilæumsfesten

Undervisningsinspektør Jørgen Olesen.

Tale af lærerrådsformand Gunnar Birkelund Jensen ved jubilæumsfesten

Jeg vil gerne overrække en hilsen fra alle medarbejdere ved skolen i anledning af 100 året.

Jeg vil prøve at male et billede for jer af skolen. Et billede med glimt fra 100 års liv.

Et træ plantes i 1887 her nedenfor bakken. Det plantes i præstegårdens læ. Det vokser op, springer ud i fuldt flor, jo højskolen blomstrer. 5 år senere plantes et nyt træ i højskoletræets skygge. De to træer hjælper hinanden frem i lyset. Frugterne kastes langt omkring til glæde for mange unge mennesker i landet.

Forstmanden kender problemet med to træer tæt på hinanden. Efterhånden mistrives de. Der er ikke næring og plads nok til dem begge. Den ene får overtaget. Højskoletræet må vige pladsen. Heldigvis lykkedes det at omplante det forholdvis store træ i 1923. Det blev plantet lidt herfra, hvor vi nu sidder. Det er svært at omplante et stort træ. Var der næring nok? Kunne rødderne slå an? Kunne der komme liv helt ud til de små kvistværelser? Jo forstander Olsen var ingen træmand eller måske netop en træmand. Han fik højskoletræet i vækst. Der blev liv i det omplantede træ på trods af, at nordvestenvinden havde frit spil til træet. Det bøjede sig for vindens pres. Mit billede skal fortsættes i det vestjyske træ med vældig stamme og en krone, der kun udvikles væk fra vinden; men rødderne trænger dybt. Det er solidt. Mange angreb kan det modstå. Højskoletræet bestod; men vindblæst det blev det.

Forstander Kaag var den næste der plantede et træ, et efterskoletræ. Ja, plantede er måske så meget sagt. Det var nærmere en podning på de gamle rødder. Og podningen slog an. Ikke vildt og voldsomt, men stille og roligt. Som nogen måske ved, så er podningens re-

sultat afhængig af, at rødderne er friske. Det var og det er de stadig. Mange af de unge mennesker nederst i salen har haft forældre, bedsteforældre eller oldeforældre på skolen. Jo, rødderne dernede er livlige, kan I tro. Selvom efterskoletræet er blevet det store af de to, så kan frugterne fra højskolen stadig tilføre os noget som gør, at vi kan være med til »at vække og nære et sundt og oprigtigt kristenliv«, side om side med samfundsudviklingen i elektronikkens tidsalder.

Forleden dag var vi nogle kollegaer, der rodede i nogle gamle kildematerialer i anledning af vores temadage om jubilæet. Her kommer en af mine gråhårede kollegaer forbi og siger: »Nå, drenge er I ved at få historiesyn.« Jeg tror ikke, vi fik svaret. Jeg vil prøve nu og samtidig male mit billede færdigt.

Jeg ved, det er godt at have rødderne, hvor der er næring at hente.

Tillykke til 100 års træet. Der er liv.

*Jeppes
monolog*

*(Birgit
Markussen)*

Logo-konkurrencen

Her ses overrækkelsen
af 1. præmien
til Jette og Anette

*Alle læsere af elevbladet
ønskes en velsignet jul
og et godt nytår
fra alle på skolen!*

Adresse- forandringer

- 1950 Conny Frøjk, Leangkallen Hotel,
Bleikeråsen 215, 1370 Asker, Norge.
- 38-39 Jens Hjørnholm, Solbjerg 66,
7400 Herning.
- 59-60 Gunnar Hjørnholm, Solbjerg 66,
7400 Herning.
- 67-68 Vivian Vigso, Damtoften 18, St. tv.,
6950 Ringkøbing.
- 73-76 Erling Vester, Skivevej 97, Kjeldbjerg,
7800 Skive.
- 76-78 Ole Brun Jensen, Kamillevej 7,
8240 Risskov.
- 78-80 Niels Toft Sørensen, Grønnegade 20, 2th,
6700 Esbjerg.
- 78-81 Mary Kruse, Lottesvej 19, vær. 7,
8220 Brabrand
- 1979 Jens Borrisholdt, Lundagersvej 4,
9330 Dronninglund.
- 79-81 Kjeld K. Jensen, Kunnerupvej 105, Kolt
8361 Hasselager.
- 79-81 Gitte Langvad og Hans Jørgen Østerby,
Skyggevej 9, Hestlund, 7441 Bording.
- 80-82 Inger Bak, Lomborgvej 160,
7620 Lemvig.
- 81-82 Marie Busch, Krossgsta 15,
100 Torshavn.
- 81-82 Mette E. Jakobsen, Møllerupsvej 50,
7480 Vildbjerg.
- 81-83 Hanne Thygesen, Nølev Byvej 6,
8300 Odder.
- 82-83 Lars Chr. Østerby, Hangevej 14,
7400 Herning.
- 82-84 Conny Knudsen, Klintebakken 73,
6933 Kibæk.
- 83-85 Dagmar Poulsen, Ørdrup Jagtvej 58C,
2920 Charlottenlund.
- 84-86 Lisbeth Kristensen, Birkevej 12,
Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
- 84-87 Anne Marie Bak, Fjordvejen 12, Bremdal,
7600 Struer.

Fra jubilæumsfesten: Fornem servering.

Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon 07 89 1004
Elevernes tlf. 07 89 1107

Forstander: Niels Braad

Formand for bestyrelsen: Sognepræst H. K. Jørgensen,
7500 Holstebro

Nørre Nissum Høj- og Efterskoles Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen
januar og august.

Stof til elevbladet bedes tilsendt redaktionen senest
den 27. i måneden forud.

Redaktion:

Gerda og Niels Braad, Bjarne Jørgensen,
Arne Rasmussen.

Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:
Gerda Braad, Kirkebyen 16, Nr. Nissum, 7620 Lemvig
Telefon 07 89 1004

Kasserer:

Gerda Braad, Høj- og Efterskolen
Telefon 07 89 1004

Elevforeningens gironummer: 803 62 33

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykergården as, Struer
